

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2024 r.,

sprawy **J. M.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 25 sierpnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 581/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt II K 1785/22,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że:

„I. w nieustalonych dniach w okresie od dnia 1 września 2008 r. do dnia 5 grudnia 2010 r. w T. oraz w innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie doprowadził małoletnią poniżej lat 15 J. G. , urodzoną dnia [...] 1995 r., do obcowania płciowego i do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu miejsc intymnych, a także w tym samym miejscu i czasie utrwał treści pornograficzne z jej udziałem w postaci filmów dokumentujących ich obcowanie płciowe i inne czynności seksualne, które następnie jej prezentował, nadto w tym samym miejscu i czasie wysyłał na jej telefon komórkowy zdjęcia swojego nagiego członka, tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i art. 202 § 2 i 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w nieustalonych dniach w okresie od dnia 1 września 2007 r. do dnia 31 października 2009 r. w Z. oraz w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, utrwał treści pornograficzne z udziałem J. G. oraz innych małoletnich dziewcząt poniżej lat 15 w ten sposób, że podstępem polegającym na ukryciu kamery w toalecie nagrywał ich nagi wizerunek, tj. o czyn z art. 202 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu,

III. w okresie od nieustalonego dnia 2008 r. do nieustalonego dnia 2009 r. w Z. oraz w T. i w innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nadużywając zaufania wynikającego z pełnionej funkcji księdza wikariusza w parafii N. w Z. oraz w parafii pod wezwaniem [...] w T., wielokrotnie doprowadził małoletnią P. P. (obecnie J.), urodzoną dnia [...] 1992 r., do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jej piersi i krocza, jak również do wykonania innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jego członka, tj. o czyn z art. 199 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu,

IV. w dniu 7 czerwca 2022 r. w Z. posiadał 43.905 plików graficznych i filmów zawierających wizerunki osób małoletnich, w tym w znacznej mierze treści pornograficzne z udziałem małoletnich w postaci zdjęć i filmów prezentujących nagie osoby małoletnie oraz osoby małoletnie w trakcie obcowania płciowego, a także posiadał treści pornograficzne przedstawiające wytworzone wizerunki

małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej w postaci grafik na elektronicznym nośniku danych w postaci komputera przenośnego typu laptop marki B. (marka firmy M.) koloru białego z numerem seryjnym [...], tj. o czyn z art. 202 § 4a i 4b k.k.”.

Sąd Rejonowy w Zabrze, wyrokiem z dnia 28 marca 2023 r. w sprawie II K 1785/22:

1. uznał oskarżonego J. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I, tj. przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. skazał go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. uznał oskarżonego J. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt II, tj. przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 202 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 października 2009 r. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. uznał oskarżonego J. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt III, tj. przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 199 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2009 r. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,
4. uznał oskarżonego J. M. za winnego tego, że w dniu 7 czerwca 2022 r. w Z. posiadał treści pornograficzne z udziałem małoletnich w postaci zdjęć i filmów prezentujących nagie osoby małoletnie oraz osoby małoletnie w trakcie obcowania płciowego, a także posiadał treści pornograficzne przedstawiające wytworzone wizerunki małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej w postaci grafik na elektronicznym nośniku danych w postaci komputera przenośnego typu laptop marki B. (marka firmy M.) koloru białego z numerem seryjnym [...], tj. przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 202 § 4a k.k. i art. 202 § 4b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na mocy art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,

5. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego J. M. w punktach 1 - 4 i w ich miejsce orzekł karę łączną 7 lat pozbawienia wolności,
6. na mocy art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. orzekł wobec oskarżonego J. M. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. G. kwoty 50.000,00 zł,
7. na mocy art. 415 § 4 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2009 r. orzekł wobec oskarżonego J. M. odszkodowanie poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej P. J. (poprzednio P.) kwoty 25.000,00 zł,
8. na mocy art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonania wszelkich zawodów i działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem oraz opieką nad małoletnimi na okres 10 lat,
9. na mocy art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. G. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 10 lat,
10. na mocy art. 41a § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2009 r. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną P. J. oraz zbliżania się do niej na okres 10 lat,
11. na mocy art. 202 § 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. M. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci laptopa marki B. [...] (wykaz dowodów rzeczowych pod poz. [...]),
12. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu J. M. na poczet orzeczonej wobec niego w punkcie 5 kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. tymczasowego aresztowania od dnia 7 czerwca 2022 r., godz. 06:20 do dnia 28 marca 2023 r.

Sąd orzekł również o kosztach sądowych.

We wniesionej apelacji, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, obrońca oskarżonego J. M. zarzucił:

- 1) naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez odmowę umorzenia postępowania odnośnie czynów określonych w punkcie I, II i III części wstępnej wyroku, uwzględniając przepis art. 101 § 1 k.k. i art. 101 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i ustania karalności przestępstw,
- 2) naruszenie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu na rozprawie stosownie do treści przepisu art. 185c § 2 k.p.k. poprzez odtworzenie w całości płyty z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej P. J. oraz poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu na rozprawie poprzez odtworzenie w całości płyty z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej J. G. z postępowania przygotowawczego, mając na względzie, że dowody te mają istotne znaczenie w sprawie,
- 3) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. mając na względzie, że Sąd pierwszej instancji poza rozprawą przeprowadził dowody poprzez odtworzenie w całości płyty z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej P. J. z postępowania przygotowawczego oraz poprzez odtworzenie w całości płyty z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej J. G. z postępowania przygotowawczego,
- 4) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na dokonaniu wadliwej, nieznajdującej potwierdzenia w zasadach prawidłowego rozumowania, wskazaniach wiedzy oraz doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego, co doprowadziło do poczynienia szeregu błędnych ustaleń faktycznych, skutkujących następnie uznaniem przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony J. M. jest winny zarzucanych mu czynów, podczas gdy na rozprawie głównej nie zostały przeprowadzone dowody wskazujące na winę oskarżonego, to jest Sąd odtworzył w części płytę z zapisem

obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej P. J. z postępowania przygotowawczego oraz Sąd odtworzył w części płytę z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej J. G. z postępowania przygotowawczego,

5) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 193 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o opinię biegłych,

6) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ich błędne zastosowanie, dowolną ocenę materiału dowodowego i rozstrzygnięcie pojawiających się w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. M. .

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w części i umorzenie postępowania odnośnie czynów określonych w punkcie I, II i III części wstępnej wyroku oraz orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego J. M. od popełnienia czynu z pkt IV. Ewentualnie, wniósł o zmianę wyroku w całości i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego J. M. od popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchylił punkt 3, 7, 10 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne co do czynu zarzucanego w punkcie III umorzył, kosztami procesu obciążając w tej części Skarb Państwa,

b. uchylił punkt 5,

c. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 grudnia 2010 r. połączył kary orzeczone w punktach 1, 2 i 4 zaskarżonego wyroku i

orzekł wobec oskarżonego J. M. karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

d. ustalił, iż rozstrzygnięcie z punktu 12 dotyczące zaliczenia tymczasowego aresztowania odnosi się do kary łącznej orzeczonej wyżej w podpunkcie c,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym opłaty za obie instancje, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Zaskarżając kasacją wyrok Sądu Okręgowego w części, tj. w zakresie pkt 1c, 1d oraz w pkt 2, obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie w pełni zarzutów odwoławczych podniesionych w apelacji,

2) art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu na rozprawie poprzez odtworzenie w całości płyty z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej J. G. z postępowania przygotowawczego, mając na względzie, że dowody te mają istotne znaczenie w sprawie,

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na dokonaniu wadliwej, nieznajdującej potwierdzenia w zasadach prawidłowego rozumowania, wskazaniach wiedzy oraz doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego, co doprowadziło do poczynienia szeregu błędnych ustaleń faktycznych, skutkujących następnie uznaniem, że oskarżony J. M. jest winny zarzucanych mu czynów, podczas gdy na rozprawie głównej nie zostały przeprowadzone dowody wskazujące na winę oskarżonego, to jest Sąd odtworzył w części płytę z zapisem obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonej J. G. z postępowania przygotowawczego,

4) art. 193 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o opinie biegłych,

5) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ich błędne zastosowanie, dowolną ocenę materiału dowodowego i rozstrzygnięcie pojawiających się w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. M. .

Wskazując na powyższe podstawy kasacyjne, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu przepisu art. 535 § 3 k.p.k., co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu.

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd odwoławczy w sposób wnikliwy i pełny dokonał oceny każdego z podniesionych w apelacji zarzutów i przedstawił wywody, które doprowadziły go do uznania, że są one niezasadne (poza jednym z nich, dotyczącym zarzutu z pkt III aktu oskarżenia – przedawnienie karalności czynu). W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył i nie odniósł się do wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, bądź uczynił to w sposób rażąco wadliwy, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku sąd nie podał argumentacji odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, tj. sąd uznał je za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska, względnie argumentacja ta będzie zawierała braki. W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy odniósł się do każdego z podniesionych w apelacji

zarzutów, a swoją argumentację przedstawił w uzasadnieniu, nie uchybiając w żadnym zakresie obowiązującym w tym zakresie regulacjom.

Bezzasadny jest zarzut z pkt 2, tj. rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że jest on powtórzeniem zarzutu apelacyjnego, nad którym Sąd II instancji pochylił się dokonując jego analizy i ustalając, iż jest on nietrafny. Stąd też przypomnieć wypada skarżącemu, że powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji zaprezentowanej uprzednio w apelacji, może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna należycie stawianego zarzutu i nie odniesie się do niego. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. W ocenie Sądu, nagranie przesłuchania pokrzywdzonej J. G. jest czytelne, a brak synchronizacji obrazu i dźwięku oraz stwierdzone w tym zakresie opóźnienie ok. 0,5 sekundy nie może umniejszać jego wartości dowodowej, gdyż sam zapis dźwiękowy pozwala na poczynienie wiążących ustaleń faktycznych co do winy skazanego. Trafnie zauważył Sąd, że odtworzenie płyty nastąpiło na rozprawie w dniu 1 lutego 2023 r. w obecności obrońcy, który nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, co do sposobu przeprowadzenia dowodu i jakości odtwarzanego materiału, jak również nie żądał sprostowań zapisów protokołu rozprawy (k – 542-542v/tom III). Uwadze Sądu nie uszło również i to, że obrońca brał udział w przesłuchaniu pokrzywdzonej na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 26 sierpnia 2022 r., co wprost wynika z protokołu przesłuchania (k – 286/tom II). Nie kwestionował wówczas sposobu jego przeprowadzenia, a jego udział w tej czynności niewątpliwie gwarantował realizację przysługującego skazanemu prawa do obrony. Po zaprezentowaniu przeprowadzonych w sprawie rozważań dotyczących ewentualnego naruszenia wskazanego przepisu Sąd wprost wskazał, że brak jest podstaw do uznania, iż nastąpiło naruszenie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na wynik sprawy przez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu w postaci przesłuchania pokrzywdzonej J. G. . Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w Gliwicach ocena ewentualnego naruszenia art. 170 § 1 k.p.k. była skrupulatna, wnikliwa i wyczerpująca, a zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku twierdzeń nie sposób podważyć.

Niezasadne są również zarzuty związane z oceną zgromadzonego materiału dowodowego. Przedstawiona przez Sąd odwoławczy argumentacja wskazuje, że nie miał on wątpliwości co do sposobu oceny i wiarygodności poszczególnych dowodów, a poczynione rozważania w tym zakresie są prawidłowe, spójne i logiczne. Jak słusznie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, „przepisy związane ze sferą gromadzenia i oceny dowodów znajdują przede wszystkim zastosowanie w postępowaniu przed sądem *a quo*, który prowadząc postępowanie dowodowe i stosując zasadę bezpośredniości ma obowiązek zachowania wskazanych w nich kryteriów. Sąd Odwoławczy tylko wówczas wprost stosuje owe przepisy, kiedy sam przeprowadza uzupełniające postępowanie dowodowe, bądź odmiennie od sądu pierwszej instancji ocenia wiarygodność poszczególnych środków dowodowych” (strona 9 odpowiedzi na kasację).

Sąd Okręgowy w Gliwicach nie dokonywał samodzielnie ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez J. M. przestępstwa na szkodę pokrzywdzonej J. G. , a jedynie w granicach zarzutów apelacji, oceniał, w ramach kontroli odwoławczej, prawidłowość analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów dokonanej przez sąd *ad quo*, w tym oceny z zeznań wskazanej pokrzywdzonej oraz świadków, wyjaśnień skazanego oraz innych - pozaosobowych źródeł dowodowych. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnił powody, dla których zgodził się, iż zeznania pokrzywdzonej są spójne, konsekwentne i prezentujące logiczną strukturę znajdującą oparcie w pozostałych dowodach. Odniósł się również do podnoszonej przez skarżącą kwestii finansowej motywacji działań pokrzywdzonej. Sąd Okręgowy w Gliwicach ocenił również dokonaną przez Sąd Rejonowy prawidłowość analizy wyjaśnień skazanego i nie znalazł podstaw do uznania, że te złożone w postępowaniu przygotowawczym miałyby być pominięte jako dowód. Zwrócił uwagę na ich obszerność i szczegółowość oraz fakt, że niektóre podane przez niego szczegóły zgadzają się z zeznaniami pokrzywdzonej.

Prawidłowość dokonanej przez Sąd odwoławczy oceny zarzutów apelacyjnych związanych ze sferą gromadzenia i oceny dowodów, w odniesieniu do wszystkich przypisanych skazanemu czynów, nie budzi żadnych wątpliwości, stąd też brak

podstaw do jej zakwestionowania i uznania za obrońcą, że Sąd w tym zakresie dopuścił się rażącego naruszenia prawa.

Sąd nie dopuścił się również obrazy art. 193 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.k. ponieważ nie znalazł podstaw do kwestionowania sporządzonej w sprawie opinii psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej J. G. Opinia została sporządzona przez biegłą psycholog ze specjalizacją w zakresie seksuologii, która stwierdziła, że zeznania pokrzywdzonej spełniają psychologiczne kryteria szczerości. Dodatkowo zeznania pokrzywdzonej były zbieżne z treścią początkowych wyjaśnień skazanego oraz korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym - zeznaniami pozostałych świadków. Jest zatem jasne, że Sąd pierwszej instancji samodzielnie ocenił wiarygodność zeznań pokrzywdzonej J. G., zaś kwestia psychologicznej wiarygodności, czy braku skłonności do konfabulacji, była jedynie jednym z elementów mających znaczenie dla tej oceny.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k. Podkreślić należy, że w swojej istocie jest ona próbą podważenia dokonanych przez Sąd Rejonowy, a zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w zakresie uznania skazanego za winnego popełnienia przypisanych mu czynów, co w ramach postępowania kasacyjnego jest zabiegiem niedopuszczalnym. Niejednokrotnie już Sąd Najwyższy wskazywał, że kasacja skierowana jest przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego, a postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania, z założenia, nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Na koniec kilka uwag poświęć należy samej konstrukcji kasacji. Listę podniesionych w niej zarzutów rozpoczyna kwestionowanie sposobu przeprowadzenia kontroli odwoławczej (pkt 1), a następnie formułowane są zarzuty, które stanowią niemal wierne powtórzenie zarzutów apelacyjnych z pkt 2 – 6. Z treści kasacji nie wynika jednak wprost, by skarżący utrzymywał, że obraza art. 433

§ 2 k.p.k. wiązała się z zaniechaniem rozpoznania apelacyjnych zarzutów opisanych w pkt 2 – 5 kasacji. Niezależnie od intencji przyświecających skarżącemu, zarzuty te są oczywiście bezzasadne. Przy przyjęciu, że mają one charakter samoistny, jest oczywiste, że nie mogą się one odnosić do orzeczenia Sądu odwoławczego. Sąd ten przecież nie oddalał wniosku dowodowego, ponieważ nie był on składany, nie oceniał na nowo dowodów, nie ustalał stanu faktycznego i nie prowadził postępowania dowodowego, nie mógł zatem obrazić przepisów art. 4, 7 i 410 k.p.k. oraz związanych z opinią biegłych przepisów wymienionych w pkt 4 kasacji. Zarzuty te są oczywiście bezzasadne także w sytuacji, w której stanowiąc mają wskazanie zakresu rzekomego zaniechania Sądu odwoławczego w związku z podniesionym zarzutem naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., ponieważ – jak wyjaśniono już wyżej – Sąd Okręgowy nie naruszył standardu kontroli odwoławczej przy rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego.

[J.J.]

[ms]